

บทที่ 1

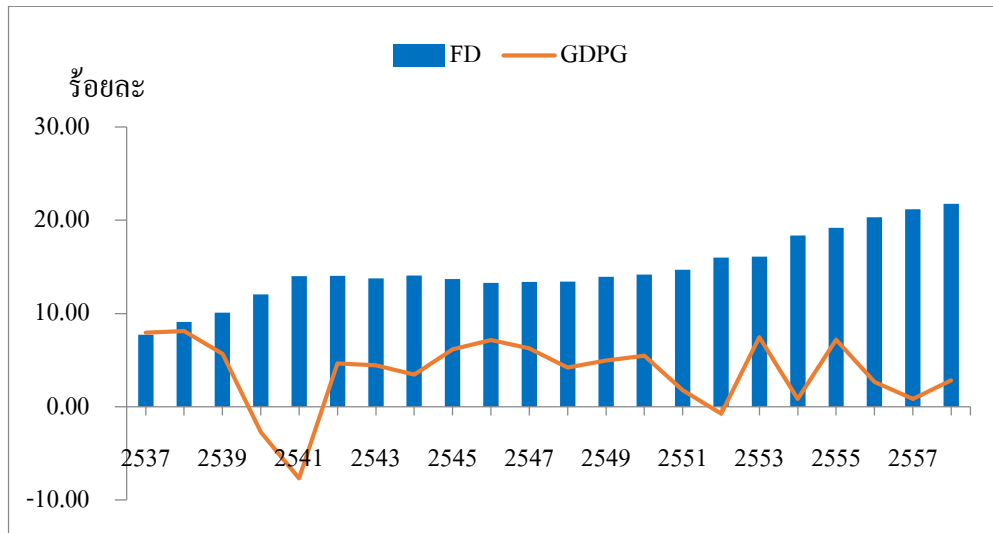
บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ท่ามกลางปัญหาการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจโลกและวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจในปัจจุบัน การที่จะพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทยให้ก้าวไปสู่ความเจริญเติบโตและควมมีเสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจนั้น จะต้องมีพัฒนาภาคการเงิน (Financial sector) หรือตลาดเงิน (Financial market) ที่จะต้องพัฒนาให้สอดคล้องกับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ที่ถือว่ามีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าการรักษาเสถียรภาพของระบบการเงิน โดยมีธนาคารแห่งประเทศไทย (ธปท.) เป็นผู้กำกับดูแลในการกำหนดแนวทางและนโยบายในการพัฒนาทางการเงินภายในประเทศขึ้น ซึ่งพัฒนาตามโครงสร้างระบบการเงินของไทย นั่นคือ การพัฒนาระบบสถาบันการเงินไทยดีขึ้นได้ เช่น การพัฒนาประสิทธิภาพของสถาบันการเงิน และการปรับความสมดุลในระบบการเงินโดยการพัฒนาตลาดทุนควบคู่กันไปกับการพัฒนาระบบสถาบันการเงินเป็นต้น การพัฒนาตลาดการเงินจำเป็นต้องพัฒนาองค์ประกอบต่างๆ ในตลาด เช่น การเพิ่มความหลากหลายของเครื่องมือและผลิตภัณฑ์ต่างๆ ในตลาดการเงิน การขยายกลุ่มผู้ร่วมตลาดทั้งผู้กู้ ผู้ให้กู้ รวมถึงการเพิ่มประสิทธิภาพให้ผู้ทำหน้าที่คนกลางในตลาดการเงิน และการพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานตลอดจนกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องต่อการทำธุรกรรม เป็นต้น และการพัฒนาระบบการชำระเงินนั้น ธนาคารแห่งประเทศไทยได้พัฒนาและปรับปรุงระบบโดยเพิ่มบริการให้รองรับธุรกรรมทางการเงินที่หลากหลายยิ่งขึ้น เพื่อตอบสนองความต้องการบริการทางการเงินของผู้ประกอบการทั้งในประเทศและต่างประเทศ (ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2558)

ซึ่งการพัฒนาทางการเงิน (Financial Development : FD) หมายถึง การที่สินทรัพย์ทางการเงินมีอัตราการขยายตัวสูงกว่าอัตราการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจ โดยที่สินทรัพย์ทางการเงิน อาจหมายถึงปริมาณเงินในความหมายแคบ (M1) หรือ ปริมาณเงินในความหมายกว้าง (M2) ดังนั้น อัตราส่วนของปริมาณเงินในความหมายกว้าง (M2) ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) จึงมักจะใช้เป็นตัวชี้วัดระดับการพัฒนาทางการเงินของประเทศ (ลัดดาวัลย์ ชรรมิภสกุล, 2541, Yousif Khalifa Al-Yousif,

2002 และ Gokmenoglu et al, 2015) อีกทั้งอัตราส่วนของปริมาณเงินในความหมายกว้าง (M2) ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) เป็นเครื่องมือชี้บ่งทิศทางของการใช้เงินเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนในระบบเงิน ระบบการเงินที่มีการพัฒนาอัตราส่วนนี้จะสูงขึ้นหมายความว่าปริมาณเงินจะขยายตัวเร็วกว่าการเติบโตทางเศรษฐกิจ (วิไลลักษณ์ โชติภากรณ์, 2536) จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทำให้เห็นถึงการพัฒนาทางการเงินในกรณีของประเทศไทยในภาพที่ 1.1

ที่มา: จากการคำนวณข้อมูลธนาคารแห่งประเทศไทย (2558)

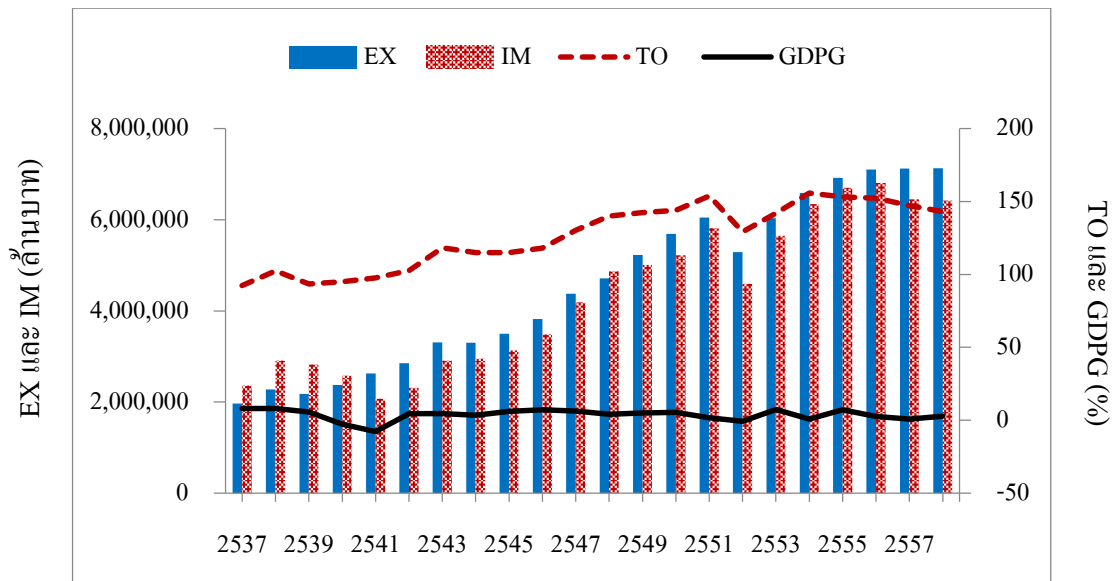
ภาพที่ 1.1 การพัฒนาทางการเงิน (FD) และอัตราการเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDPG) ของประเทศไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2537 ถึงปี พ.ศ. 2558

จากภาพที่ 1.1 แสดงการพัฒนาทางการเงิน (FD) และ อัตราการเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDPG) ของประเทศไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2537 ถึงปี พ.ศ. 2558 จะเห็นว่าในปีพ.ศ. 2540 เกิดวิกฤตการณ์ทางการเงินต้มยำกุ้ง (Tom Yum Kung crisis) ทำให้อัตราการเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศลดลง หลังจากนั้นได้มีการปรับตัวของระบบเศรษฐกิจ เนื่องจากธนาคารแห่งประเทศไทยได้มีการจัดทำแผนพัฒนาระบบสถาบันการเงินระยะที่ 1 ในเวลาต่อมา ซึ่งแผนพัฒนาฯ 1 นั้นมีระยะเวลาในการดำเนินนโยบายระหว่างปี 2547 – 2551 จนกระทั่งในปีพ.ศ. 2549 อัตราการเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศได้มีการปรับตัวขึ้นและในปี พ.ศ.2551 ได้เกิดวิกฤตการณ์การเงินในสหรัฐอเมริกาส่งผลทำให้อัตราการเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศลดลงอีกครั้ง หลังจากนั้นในปี พ.ศ.2552 ธนาคารแห่งประเทศไทยได้มีการประเมินระบบเศรษฐกิจและระบบการเงินของประเทศไทย จึงได้จัดทำแผนพัฒนาระบบสถาบันการเงินระยะที่ 2 ขึ้นเพื่อให้ระบบเศรษฐกิจกลับมาเติบโตอีกครั้ง ดังนั้นจะเห็นว่าการพัฒนาทางการเงินเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดการเติบโตทางเศรษฐกิจ อีกทั้งการพัฒนาทางการเงินกับอัตราการเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศมีความสัมพันธ์กับใน

ทิศทางเดียวกัน จากงานวิจัยที่ผ่านมาได้หาความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนาทางการเงินและการเติบโตทางเศรษฐกิจ พบว่า การพัฒนาทางการเงินเป็นปัจจัยสำคัญสำหรับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ (Ce'sar Caldero'na and Lin Liub, 2003) การพัฒนาทางการเงินเป็นเงื่อนไขที่จำเป็นที่ทำให้อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจสูงขึ้น (Tsangyao Chang, 2002)

นอกจากการพัฒนาทางการเงินจะเป็นตัวช่วยกระตุ้นให้เกิดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจแล้ว การเปิดประเทศก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งซึ่งช่วยกระตุ้นให้เกิดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ เนื่องจากเมื่อมีการเปิดประเทศแล้วสามารถทำให้ระบบเศรษฐกิจของประเทศเติบโตได้ โดยอาศัยปัจจัยที่สำคัญคือการค้าระหว่างประเทศ (การส่งออกและการนำเข้า) และเงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศ ซึ่งจะเห็นว่าเมื่อมีการค้าระหว่างประเทศเกิดขึ้นส่งผลให้มีขนาดของการเปิดประเทศที่มากขึ้น อีกทั้งยังส่งผลให้ประเทศมีรายได้ที่มากขึ้น นอกจากนี้เงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศที่เข้ามาในรูปของเงินทุนโดยตรงนั้นเป็นการลงทุนระยะยาว เพื่อสร้างโรงงานและเครื่องจักรรวมทั้งยังเป็นการถ่ายทอดความชำนาญในการจัดการ และความรู้อื่นๆ โดยเฉพาะทางด้านเทคโนโลยี จากปัจจัยทั้งสองนี้ทำให้การเปิดประเทศนำไปสู่การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งการเปิดประเทศ (Trade Openness : TO) หมายถึง ระบบเศรษฐกิจที่มีการค้าขายกับต่างประเทศ และมีการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ (อารีย์ภรณ์ รอดทัศนาศนา , 2543) และในงานวิจัยของ Muhammad Shahbaz (2012) และ Dong-Hyeon Kim , Shu-Chin Lin and Yu-Bo Suen (2010) ได้ใช้การวัดขนาดของการเปิดประเทศ (Trade Openness) จาก “ มูลค่าสินค้าและบริการส่งออกบวกมูลค่าสินค้าและบริการนำเข้า หาดด้วยผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ” ซึ่งชี้ให้เห็นถึงสัดส่วนของการส่งออก นำเข้าสินค้าและบริการต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ นั่นคือ ปริมาณหรือมูลค่า (volume) การค้าขายกับต่างประเทศ

สำหรับประเทศไทย เป็นที่ยอมรับว่าประเทศไทยเปิดประเทศอย่างจริงจังหรือมีระบบเศรษฐกิจแบบเปิดอย่างแท้จริง เริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. 2398 เป็นต้นมา ซึ่งเป็นปีที่ไทยได้ทำสนธิสัญญาบาวริง และมีผลทำให้รูปแบบการค้า และ โครงสร้างเศรษฐกิจของประเทศไทยเปลี่ยนไป อีกทั้งประเทศไทยมีขนาดของความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศค่อนข้างมาก นั่นคือ พึ่งพิงการค้าระหว่างประเทศ (ส่งออกและนำเข้า) เนื่องจากประเทศไทยยึดถือแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจตามระบบเศรษฐกิจแบบเสรี จากการศึกษาขนาดของการเปิดประเทศของไทย แสดงภาพที่ 1.2

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2558)

ภาพที่ 1.2 การส่งออก การนำเข้า ขนาดของการเปิดประเทศของประเทศไทย และ อัตราการเจริญเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ปี พ.ศ.2540 ถึง พ.ศ.2558

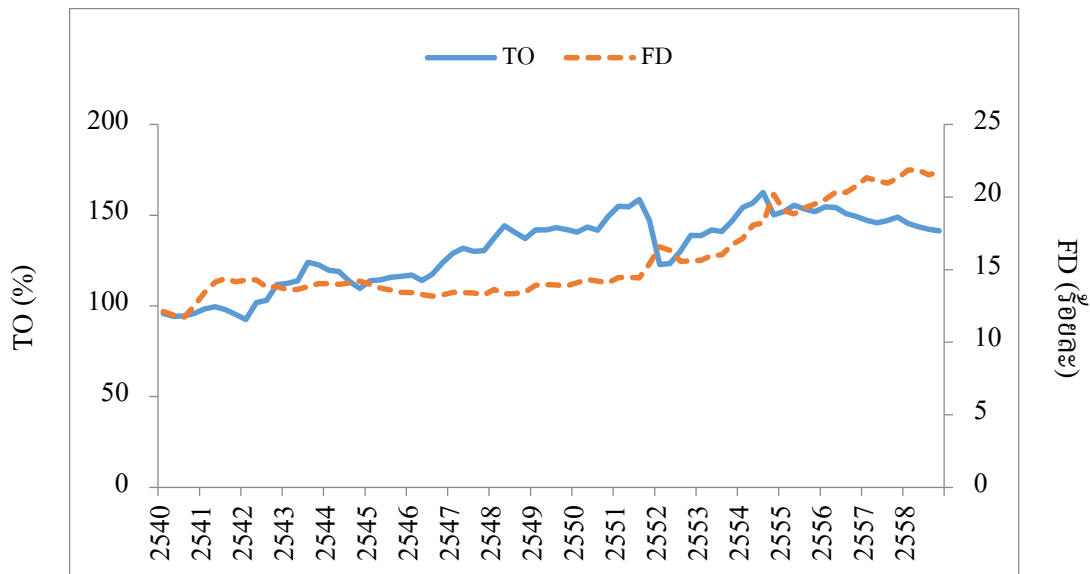
เมื่อพิจารณาถึงขนาดของการเปิดประเทศของไทยจากภาพที่ 1.2 จะเห็นว่าขนาดการเปิดประเทศของประเทศไทยมีขนาดที่กว้างขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งเกิดจากการค้าระหว่างประเทศที่เพิ่มสูงขึ้นในแต่ละปี (ส่งออกและนำเข้า) และส่งผลให้อัตราการเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศเพิ่มขึ้นเช่นกัน ยกตัวอย่างเช่น ในปี พ.ศ. 2549 มีมูลค่าการค้าระหว่างประเทศเท่ากับ 10,236,362 ล้านบาท ขนาดของการเปิดประเทศเท่ากับ 142.39 เปอร์เซ็นต์ และอัตราการเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศเท่ากับ 4.98 เปอร์เซ็นต์ ต่อมาในปี พ.ศ.2550 มีมูลค่าการค้าระหว่างประเทศเท่ากับ 10,911,595 ล้านบาท ขนาดของการเปิดประเทศเท่ากับ 143.96 เปอร์เซ็นต์ และอัตราการเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศเท่ากับ 5.47 เปอร์เซ็นต์ แต่ในปี พ.ศ. 2552 มีมูลค่าการค้าระหว่างประเทศและขนาดการเปิดประเทศลดลงเหลือเพียง 9,884,991 ล้านบาท และ 129.16 เปอร์เซ็นต์ ตามลำดับ ส่งผลให้อัตราการเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศเท่ากับ -0.74 เปอร์เซ็นต์ เนื่องจากเกิดวิกฤตทางการเงินในสหรัฐอเมริกาในปี พ.ศ. 2551 ส่งผลทำให้การค้าระหว่างประเทศของไทยลดลงทั้งการส่งออกและการนำเข้าสินค้า จากงานวิจัยที่ผ่านมาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดประเทศและการเติบโตทางเศรษฐกิจส่วนใหญ่พบว่า การเปิดประเทศโดยตรงมีความสัมพันธ์กับการเติบโตทางเศรษฐกิจในระยะยาว (Mehmet N. Eris and Bülent Ulaşan, 2013) อีกทั้งการเปิดประเทศจะช่วยส่งเสริมการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ (Muhammad Shahbaz, 2012) เนื่องจากเมื่อมีมูลค่าการค้าระหว่างประเทศสูงขึ้นจะทำให้มี

การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่เพิ่มสูงขึ้นตาม โดยสังเกตได้จากการตรวจสอบถึงความสัมพันธ์และทิศทางของความเป็นเหตุและผล ที่พบว่ามิผลซึ่งกันและกันหรือสองทิศทางของตัวแปรการส่งออกซึ่งองค์ประกอบสำคัญของการค้าระหว่างประเทศและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ นั่นคือ การส่งออกเป็นเหตุทำให้เกิดการเติบโตทางเศรษฐกิจ และการเติบโตทางเศรษฐกิจทำให้เกิดการส่งออก (Jordaan and Eita, 2007) ในขณะที่ Abou-Stait (2005) พบว่าการส่งออกเป็นเหตุทำให้เกิดการเติบโตทางเศรษฐกิจซึ่งเกิดในทิศทางเดียว

จากการที่ได้กล่าวมาในเบื้องต้นและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ว่า การพัฒนาทางการเงิน และการเปิดประเทศ เป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจขึ้น เช่นเดียวกับการศึกษาของ Thorsten Beck (2002) และ Rahman et al (2015) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง การเปิดประเทศ การพัฒนาทางการเงินและการเติบโตทางเศรษฐกิจ พบว่าปัจจัยหลักที่เป็นตัวขับเคลื่อนการเติบโตทางเศรษฐกิจและตัวบ่งชี้ถึงการเติบโตทางเศรษฐกิจ คือการพัฒนาทางการเงินและการเปิดประเทศ เป็นตัวแปรทางด้านการเงินและเศรษฐกิจมหภาคที่เป็นตัวขับเคลื่อนทำให้เกิดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ

นอกจากนี้ความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนาทางการเงินกับการเปิดประเทศ สามารถเชื่อมโยงได้ว่า เมื่อมีการเปิดประเทศแสดงว่าเกิดการค้า การลงทุน และการเคลื่อนย้ายเงินทุนจากต่างประเทศซึ่งส่งผลทำให้เกิดการพัฒนาภาคการเงินภายในประเทศ เพื่อตอบสนองความต้องการใช้บริการทางการเงินและการชำระเงินที่สนับสนุนธุรกรรมทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศ (ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2558) อีกทั้งระดับการพัฒนาทางการเงินภายในประเทศจะเป็นตัวกลางที่สำคัญที่จะเชื่อมโยงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศก่อให้เกิดการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ อันจะนำมาซึ่งการเติบโตทางเศรษฐกิจ ดังนั้นการเปิดประเทศอาจนำไปสู่การจัดการเรื่องมือทางการเงินที่มีความซับซ้อนมากขึ้นซึ่งนำไปสู่การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ (Svaleryd and Vlachos, 2002) นอกจากนี้ Badi H. Baltagi, Panicos O. Demetriades, Siong Hook Law, 2009 พบว่า การเปิดประเทศเป็นปัจจัยที่สำคัญของการพัฒนาภาคธนาคาร ซึ่งในกรณีของประเทศไทยจะเห็นได้ดังภาพที่ 1.3 แสดงขนาดการเปิดประเทศและการพัฒนาทางการเงินของประเทศไทย พบว่า ขนาดการเปิดประเทศและการพัฒนาทางการเงินของประเทศไทยมีความสัมพันธ์กันในทิศทางเดียวกัน แต่ในบางปีจะเห็นว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกัน ซึ่งเกิดจากปัจจัยที่แตกต่างกันของการพัฒนาทางการเงินและการเปิดประเทศ เช่น ในปี พ.ศ. 2552 ขนาดของการเปิดประเทศลดลงซึ่งเกิดจากปัญหาวิกฤตในภาคการเงินของสหรัฐอเมริกาในปี 2550 ส่งผลกระทบอย่างรุนแรงต่อไทยในปลายปี 2551 ต่อเนื่องถึงปี 2552 ทำให้การส่งออกสินค้าของประเทศไทยลดลงทำให้ขนาดของการเปิดประเทศลดลง แต่การ

พัฒนาทางการเงินเพิ่มขึ้นเนื่องจากอยู่ในช่วงดำเนินแผนพัฒนาระบบสถาบันการเงินระยะที่ 2 (แผนพัฒนาฯ 2) ของธนาคารแห่งประเทศไทย

ที่มา: จากการคำนวณข้อมูลธนาคารแห่งประเทศไทย (2558) และ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2558)

ภาพที่ 1.3 แสดงขนาดการเปิดประเทศและการพัฒนาทางการเงินของประเทศไทย ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2536 ถึงปี พ.ศ. 2558

จากงานวิจัยที่ผ่านมาส่วนใหญ่นั้น ได้มีการใช้การทดสอบความสัมพันธ์ในรูปแบบเชิงเส้นตรง (Linear Model) ของตัวแปรการเปิดประเทศต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ หรือ การพัฒนาทางการเงินต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ หรือ ความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดประเทศ การพัฒนาทางการเงินและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ เช่น วิธี Granger causality tests , Co-integration tests และ ARDL Model โดยวิธีการทดสอบที่เป็นในรูปแบบเชิงเส้นตรง (Linear model) จะมีข้อเสียคือ สมมติฐานของแบบจำลองเชิงเส้นจะมีข้อจำกัดในการทดสอบสมมติฐาน นอกจากนี้รูปแบบเชิงเส้นยังมองข้ามความสัมพันธ์ที่ไม่เป็นเชิงเส้นอีกด้วย (Kim et al ,2011 และ Pelin .V , 2013) และจากการศึกษาที่ผ่านมาพบว่าตัวแปรการพัฒนาทางการเงิน การเปิดประเทศ และการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจมีพฤติกรรมเคลื่อนไหวที่ไม่เป็นเชิงเส้นตรง โดย Nauro, F. ,Menelaos, G. and Panagiotis, D. (2015) ได้ศึกษาตรวจสอบการเชื่อมโยงระหว่างการพัฒนาทางการเงินและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ โดยใช้แบบจำลอง Logistic Smooth Transition Autoregressive (LSTAR) ใช้ข้อมูลอนุกรมเวลารายปีตั้งแต่ปี ค.ศ.1890 ถึงปี ค.ศ.2003 พบว่าการพัฒนาทางการเงินในหลาย

ช่วงเวลามีผลกระทบต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และการเปิดกว้างทางการค้ามีผลเชิงบวกต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ในขณะที่ความไม่แน่นอนทางการเมืองมีผลเชิงลบ ดังนั้นความสัมพันธ์ของการพัฒนาทางการเงินกับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจภายในประเทศบราซิลขึ้นอยู่กับสถาบันทางการเมืองและการเปิดประเทศเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิด regime-switching

โดยแบบจำลอง Smooth Transition Vector Autoregressive (STVAR) เป็นแบบจำลองที่ไม่เป็นเชิงเส้น (Non-linear Model) ทำให้รูปแบบทางเศรษฐกิจมีสถานะทางเศรษฐกิจแตกต่างกันออกไปเหมาะสำหรับการทดสอบตัวแปรทางการเงินและตัวแปรทางเศรษฐกิจเนื่องจากพฤติกรรมการเคลื่อนไหวที่ไม่ใช่เชิงเส้นตรง (Kuang-Chung Hsu and Hui-Chu Chiang, 2011 และ Nauro, F., Menelaos, G. and Panagiotis, D., 2015) อีกทั้งแบบจำลอง Smooth Transition Vector Autoregressive (STVAR) ยังไม่เคยมีการนำมาใช้ในการประมาณค่าพารามิเตอร์ของตัวแปรการพัฒนาทางการเงิน การเปิดประเทศและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทย เพื่อที่จะบ่งบอกถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในสถานะทางเศรษฐกิจต่างๆของประเทศไทยเพื่อใช้เป็นแนวทางในการวางแผนใช้นโยบายต่างๆ

ดังนั้นงานวิจัยนี้สนใจที่จะนำตัวแบบจำลอง Smooth Transition Vector Autoregressive (STVAR) มาใช้ในการทดสอบหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการพัฒนาทางการเงิน การเปิดประเทศ และการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในประเทศไทย

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1.2.1 เพื่อศึกษาโครงสร้างของการพัฒนาทางการเงิน การเปิดประเทศ และการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทย

1.2.2 เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนาทางการเงิน การเปิดประเทศ และการเติบโตทางเศรษฐกิจในประเทศไทย

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา

ทราบถึงโครงสร้างและความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนาทางการเงิน การเปิดประเทศ และการเติบโตทางเศรษฐกิจในประเทศไทย เพื่อใช้เป็นแนวทางในการวางแผนนโยบายทางเศรษฐกิจมหภาคและนโยบายทางการเงิน เพื่อเป็นประโยชน์ในส่วนของภาครัฐและภาคเอกชน อาทิเช่น ธนาคารแห่ง

ประเทศไทย กรมศุลกากร กรมการส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ และ ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย เป็นต้น

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนาทางการเงิน การเปิดประเทศ และการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจในประเทศไทย โดยเป็นการศึกษาจากข้อมูลทุติยภูมิแบบอนุกรมเวลา เป็นรายไตรมาสย้อนหลังรวม 92 ไตรมาส ตั้งแต่ ไตรมาสที่ 1 ปี พ.ศ. 2536 ถึงไตรมาสที่ 4 ปี 2558 ซึ่งประกอบด้วยข้อมูลของตัวแปรการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ที่คำนวณจาก อัตราส่วนของผลต่างของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศในเวลา t ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศในเวลา $t-1$ ตัวแปรการพัฒนาทางการเงิน ที่คำนวณจากอัตราส่วนของปริมาณเงินในความหมายกว้างต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ตัวแปรการเปิดประเทศ ที่คำนวณจากอัตราส่วนของการส่งออกบวกการนำเข้าสินค้าและบริการต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ

1.5 นิยามศัพท์

การพัฒนาทางการเงิน (Financial Developing) คือ การที่สินทรัพย์ทางการเงินมีอัตราการขยายตัวสูงกว่าอัตราการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจ โดยที่สินทรัพย์ทางการเงิน อาจหมายถึงปริมาณเงินในความหมายแคบ (M1) หรือ หมายถึงปริมาณเงินในความหมายกว้าง (M2)

การเปิดประเทศ (Trade Openness) คือ ระบบเศรษฐกิจที่มีการค้าขายกับต่างประเทศ และมีการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ

การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ (Economic Growth) คือ การขยายตัวของประเทศที่เกิดจากการผลิตสินค้าและบริการเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนซึ่งก่อให้เกิดการเพิ่มขึ้นของรายได้ที่แท้จริงเฉลี่ยต่อบุคคล